

Ѡзыколѡбїе, ѡ коѣто ѡ вѣка до тоа часа са са ѡбладавали и ѡбладаватъ чї сїчко и-мѡли, и сїчко знаили, и сегѡ пакъ иматъ и пакъ знаѡтъ Онова, коѣто нїкоги нѣто са го имѡли, нѣто знаили, нѣто сегѡ го иматъ нѣто го знаѡтъ.

Нѣто ѣ подобно да привождѡмы въ примѣръ власитѣ, зашто тїи бѡли превождали сїчкитѣ книги на тѣхъанъ ѡзыкъ, ѡми треба да сї помыслимъ, чї ѡ толково многолѣтно времѡ, има въ Бѡкорѣцѣхъ и въ Гѡшѣхъ ѣллински школи, ѡ които са произшли безчисленни оѡченицы: ѡ колко дѡскали ѣ имѡло по Бѡарскитѣ кѡши, тѣхъхъ нечетѣмъ, колко по вѡнъхъ по главнытѣ градове, бѣси и села, тѣхъхъ ѡставамы: колко иматъ оѡчени, и колко са оѡчатъ Латїнски, Францѡзски, Италиански, тѣхъхъ не четѣмъ: ѡ нїи имѡмы шогѡ са по имѡли до нынѣ двоїца троїца переводчики, илї бѡли четвѡрица илї петїна, ѡ които ѣдинъ са чѡди иѡще по кой ѡзыкъ да пише, ѡ другъхъ са списалъ да ли правописанїе да оѡпотреби, илї каквѡ са слѡчи да пише, ѡ другъхъ да ли сїчката ѡзбѡка да оѡпо-